

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ไม่มีธรรมช่วยคนอื่นไม่ได้

เมื่อวานไปโรงพยาบาลไหนดะ (ภูหลวงครับ) เอ้อ ภูหลวง ภูหลวงนี้ฮัตัดคัต ภูหลวง ภูเรือ ภูเรือนี้ฮัอยู่กลางเขาเลย อันนี้เราก้ไปส่งให้เป็นประจำ ภูหลวงก็เป็นประจำเหมือนกัน เดียวนี้เราก้ได้ให้โรงละสองหมื่นๆ เป็นประจำเหมือนกัน ต้นเหตุก็มาจากโรงพยาบาลเขา ว่าของจากหลวงตามาสงเคราะห์เมตตาให้นี้ จะทูนรายจ่ายลงสี่พันในเดือนหนึ่ง โรงพยาบาลเดือนหนึ่งจ่ายหนึ่งหมื่น ถ้าหลวงตาอนุเคราะห์เมตตาอย่างนี้ก็เรียกว่า่นลงไปสี่พัน โรงพยาบาลก็จ่ายเพียงหกพัน นี่หมายถึงโรงที่เราไป ไม่ได้เสมอกันหมด อย่างโรงที่วานี้เขาจ่ายเดือนละหมื่น ถ้าได้ของจากเราไปก็จ่ายเดือนละหกพัน

ไปโรงต่อไปเราก้สืบถามเรื่อย โรงนี้เดือนหนึ่งจ่ายประมาณเท่าไรๆ โรงนั้นโรงนี้ถามประมวลกัน บางโรงก็หมื่น หมื่นห้า สองหมื่น สองหมื่นกว่าก็มี สามหมื่น โรงใหญ่ เช่นอย่างบึงกาฬเยอะอยู่ณะ แล้วยก้ประมวลเข้ามา เราเลยเฉลี่ยให้โรงละสองหมื่น ทุกวันนี้ให้โรงละสองหมื่นๆ ไปเลย เพื่อให้ทูนรายจ่ายลงไป โรงพยาบาลหนักมากนะ คนไข้มีแต่คนจนตรอกจนมุม ทุกอย่างชีวิตจิตใจ อาหารการกิน หยูกยา มอบให้หมด ให้พยาบาลหมด เพราะฉะนั้นทางโรงพยาบาลจึงต้องหนัก เราก้เฉลี่ยให้ตามสัดส่วนตามกำลังของเรา ที่ช่วยโลกมันกว้างแสนกว้าง ถ้าจะให้เฉพาะโรงเดียวนี้ก็พอ ว่าจั้นเลย แต่ไม่ใช่โรงเดียวชิ มันทั่วไปหมด การช่วยโลกก็โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งละ นอกจากนั้นก็มีจรๆ มา จรๆ มา มากน้อยจรๆ มา แต่โรงพยาบาลไม่จร ประจำไปเลย

เราสงสารคนไข้ ทุกอย่างมอบให้หมดให้พยาบาลทั้งหมดเป็นผู้รับผิดชอบ ทางนั้นก้ต้องหนักใจ วึ่งเต้นชวนชวาย เขามามอบชีวิตจิตใจทุกอย่างให้เรา เราจะเมินเฉยได้ยังไย หมอต้องจิตใจเข้มขันด้วยความเมตตาเอาใจใส่ พยาบาลก็เหมือนกัน มารยาทของหมอของพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งในการรักษาโรคของคนไข้ทั่วๆ ไป เราก้เคยเตือนหมอเหมือนกัน เตือนพยาบาล เวลาคนไข้เข้ามาเขาจะดูกิริยาอาการของหมอของพยาบาลก่อนอื่นนะ

ยาขนานนี้เป็นสำคัญ เป็นยาพิษด้วย ยาขนานเอกด้วย เวลาเขามาหน้าบั้งหน้า เบี้ยวใส่เขา ว่าเขาประเภทต่างๆ เหมือนคนไม่มีราค่าราคาเลย เป็นเทวดาแต่ตนคนเดียวอย่างนี้ ถ้าเป็นหลวงตาบวนี้ฝ่ามือฟาดหน้าผากแล้วกลับ ไม่ได้รักษาก็ไม่ตายแหละ ตายก็ไปตายข้างหน้า กับหมอก้กับพยาบาลประเภทนี้ เราสอนหมอสอนพยาบาลประเภทอย่างนี้อ่าให้มี กิริยามารยาทต้องนิมนวลอ่อนหวานด้วยความเมตตา ควรน่าน้ำ ควรอาอา ควรป้าป้า ควรแม่แม่ ควรน้องก้น้อง พยายามเต็มกำลังความสามารถ

เป็นกิริยาที่ซึ่งถึงใจคนไข้ พร้อมกับญาติของคนไข้มาด้วยเขาก็ซาบซึ้ง แม้นคนไข้จะตายก็ตาม คุณค่าแห่งความดีต่อกันนี้ไม่ตาย วาँगั้นนะ เราก็สอน โรงพยาบาลก็สอน อันนี้เป็นยาวนานเอกถึงก่อนหยุดยา กิริยามารยาทของหมอของพยาบาลที่ปฏิบัติต่อคนไข้ที่เข้ามาห่มให้เรา อย่าให้เขาผิดหวัง กิริยานี้ต้องนี้มนวลตลอด

อดเอาทนเอาหน้าที่ของเราเป็นอย่างนี้ เราต้องทำตามหน้าที่เพื่อประชาชนให้เขามีความสุข ถึงเราทุกข์เราก็ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนเขาวิ่งมาหาเรา อันนั้นเขาหนักมากกว่าเรา ว่าอย่างนี้แหละ อันนี้เป็นยาวนานเอก จากนั้นก็วางหยุดวางยาลงไป มารยาทที่มีต่อกันระหว่างหมอ พยาบาล กับคนไข้นี้เป็นสำคัญมากที่สุดที่จะได้รับก่อนอื่น พอเข้าไปหาหมอหาพยาบาล กิริยามารยาทอันนี้จะถึงคนไข้ก่อนอื่น

เราไปโรงพยาบาลนี้ไม่ใช่ไปธรรมดาณะ แบบใครดูไม่ได้แหละดูเรา ซอกแซกเข้าไปถึงในครัวโรงพยาบาลนะ ไปดูครัวไปดูคนไข้ ไปดูซอกแซกหมดนั่นแหละ แล้วประมวลเหล่านี้มาสังเคราะห์ตามกำลังของเรา ที่ไปนี้ไม่ใช่ไปธรรมดา เข้าถึงโรงครัวของคนไข้ ดูคนไข้แล้วก็ดูโรงครัว ทุกอย่างประมวลมาแล้วก็ช่วยตามกำลังของเรา เพราะฉะนั้นทางโรงพยาบาลจึงเป็นอันดับหนึ่งในการช่วยโลก ช่วยจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา โรงพยาบาลนี้พิสดารมากกว่าอย่างอื่น ทั้งรถทั้งราทั้งเครื่องมือแพทย์ทั้งตึกบ้าง บางที่ที่คับแคบซื้อขยายให้ อย่างนี้ ซื้อให้ขยายให้เรื่อยไปอย่างนั้นละ เราช่วยเต็มกำลังความสามารถ

ในชาตินี้เป็นชาติที่เราทุ่มลงเต็มที่ กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศเขตแดน เราไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว เราไม่เอา เราพอทุกอย่างแล้วในหัวใจจากการบำเพ็ญรอดเป็นรอดตายมา ได้สมหวังเป็นที่พอใจ เพราะฉะนั้นจึงว่าเราพอแล้วทุกอย่าง จิตใจพอแล้วเลิศเลอ ไม่ใช่พอธรรมดา ไม่เอาอะไรเลย อะไร ๆ ไม่มีคุณค่ายิ่งกว่าใจที่พอแล้วด้วยธรรม ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วพอ พออย่างเลิศเลอ เพราะฉะนั้นจึงไม่เอาอะไร มีอะไรมาออกหมด ๆ สำหรับวัดนี้เฉลี่ยให้หมดเลยไม่ให้มีติดเนื้อติดตัว

เมื่อวานนี้กับวานช้านี้เห็นรถสิบล้อเขาขนของเข้ามา เรามาจากน้ำบ่อ นี้จะไปไหนไปดูนั่นดูนี่นะ เดินไปนั่นไปนี่เที่ยวดูนั่นดูนี่ไป พอตีผ่านเข้ามา โกดังนี้เขาก็กำลังเอาของมาลง รถสิบล้อเต็มรถเลยเข้าโกดัง ก็เลยถาม นี่สั่งเขามาหรือ ว่าสั่งเขามา รถนี้เท่าไร ที่น้ำมันสัมผัสแล้วนะถาม เราก็ไม่เคยถามแต่ก่อน มีแต่บอกให้ขนเข้ามาเรื่อย วันนั้นเลยถาม ล้นกว่าวาँगั้น รถคันนี้นะ ที่ของเต็มนี้เท่าไร ล้นกว่าวาँगั้น เข้าใจแล้วที่นี้โอ ไม่ใช่เล่น ๆ นะ แต่ละรถ ๆ สั่งเขามาที่ล้นกว่า อย่างนั้นละช่วยโลก

น้ำใจเป็นของมีคุณค่ายิ่งกว่าน้ำเงิน เงินมีไว้ก็ไม่เกิดประโยชน์ถ้าไม่นำออกไปใช้ประโยชน์ ถ้าว่ากระดาศก็กระดาศ เงินเหรียญก็แร่ธาตุอยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

ออกไปนั้นเกิดประโยชน์ ช่วยเหลือกันเต็มกำลังความสามารถในมนุษย์เราที่พึ่งกัน อาศัยกัน ไม่มีใคร อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตนได้ง่ายๆ ละ ต้องอาศัย ผู้อื่นตลอดมา จึงต้องได้ช่วยเต็มกำลังความสามารถ มีเท่าไรเรียกว่าหมด สำหรับวัดนี้ ไม่ให้มี ออกเป็นประโยชน์แก่โลกทั้งนั้นๆ เราไม่เอาเราพอทุกอย่าง ไม่มีอะไรเลิศเลอ ยิ่งกว่าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน พอแล้วในธรรมทั้งหลาย แล้วเป็นพอแบบเลิศเลอ เสียด้วย ที่นี้สงเคราะห์ช่วยเหลือกันไป ใครที่ยังอยู่ในชั้นใดภูมิใด ความลำบากลำบาก ของคนมีหลายชั้นหลายภูมิ ช่วยกันไปเต็มกำลังความสามารถอย่างนั้นเรื่อยมาละเรา และจะเรื่อยไปจนกระทั่งถึงวันตาย ที่จะให้เก็บอะไรนี้บอกเด็ดขาดเลยว่าไม่มี สำหรับ วัดนี้ไม่มี อะไรออกหมดเลย เราช่วยเต็มกำลัง

การเทศนาว่าการก็รู้สึกจะทั่วประเทศไทย เทศน์นี้ก็รู้สึกจะออกหน้าออกตาณะ ตั้งแต่เริ่มช่วยชาติบ้านเมือง เอ้า จะเป็นผู้นำ จะช่วย ตั้งแต่บัดนั้นมาการเทศนาว่าการ ทุกภาคทุกจังหวัดเทศน์ไม่หยุดไม่ถอยจนกระทั่งทุกวันนี้ สมบัติเงินทองข้าวของได้มา มากน้อยออกช่วยโลก เราไม่เคยเอา ออกช่วยทั้งนั้นๆ เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะเห็นความจำเป็นของแต่ละรายๆ ใครอยู่ที่ไหนจำเป็นเต็มตัวๆ หมด ไม่ว่าคนมี คนจนความจำเป็นมีอยู่เต็มตัว ต้องมองเห็นความจำเป็นของกันและกัน ที่จะช่วยเหลือ ได้มากน้อย เอ้า ช่วยกันไป เป็นอย่างนั้นละ

เรื่องธรรมนี้สำคัญมากนะ ถ้ามีธรรมในใจแล้วเย็นๆ ใจเรื่อยไป ไม่มีธรรมในใจ มันก็ช่วยกันไม่ได้ คนต้องมีธรรม ไม่มีธรรมช่วยคนอื่นไม่ได้ มีแต่คับแคบตีบตันเห็น แก่ได้แก่เอา คดโกงรีดไถประเภทต่างๆ นี่คือพวกเปรตพวกผีกินไม่อิ่มพอ กินเท่าไรยัง หิวยิ่งโหยมากคือกิเลสกินดับกินปอดสัตว์โลก ไม่มีคำว่าอิ่มพอ ถ้าแทรกธรรมปุบเข้าไป แล้วความอิมพอมันจะมองหน้ามองหลัง มองเขามองเราความจำเป็น ที่นี้เฉลี่ยกันละ ที่นี้ นั่นละถ้าธรรมมอง ธรรมมองไปเพื่อช่วยเหลือ ถ้ากิเลสมองมองเพื่อจะกินจะกลืน จะรีดจะไถมันต่างกันนะ

นี่พูดตรงๆ มีแต่มองแบบกระจายออกหมดเลยไม่มีเหลือในตัวของเรา เรามอง แบบเมตตา ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นละ ช่วยตลอดเวลาให้สุดในชีวิตของเรานี้ ช่วยตัวเอง ก็ได้ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วยเรื่อยมาแทบเป็นแทบตาย เรียกว่าदनตายแล้วก็มาช่วยโลก ที่นี้ช่วยโลกก็แบบเดียวกันอีก มีเท่าไรหมดเลยๆ ไม่มีเอา เวลาช่วยเจ้าของก็ทุ่มใส่เต็ม กำลัง ผ่านไปได้แล้วที่นี้ก็ช่วยโลกเต็มกำลังความสามารถของเรา ส่วนโลกที่จะได้รับการ ช่วยเหลือจากเรามากน้อยนั้น มันก็ตามแต่จุดปัจจัยไทยทานที่นำไปสงเคราะห์ แล้วก็ลงในกรรมของสัตว์

อย่างไรท่านทั้งหลายอย่าปล่อยธรรมกับใจนะ ธรรมกับใจที่มีอยู่ในหัวใจของคนใดแล้วจะมีความชุ่มเย็นเป็นสุข มีเกาะมีดอนมีที่ยึด ถ้าไม่มีธรรมเลยมีเท่าไรก็ไม่มีที่เกาะที่ยึด ไขว่คว้าตลอดจนกระทั่งวันตายไม่เกิดประโยชน์ ตายทิ้งเปล่า ๆ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้ทำความดีงามอะไร มีแต่ชวนชวายหาเพื่อกิเลสตัณหาไม่มีเมืองพอตายทิ้งเปล่า ๆ นะ ต้องหาให้เพื่อจิตเพื่อใจของเรา เมื่อเพื่อจิตใจแล้วก็ชุ่มเย็น ๆ ออกจากโลกนี้ไปโลกหน้าก็สง่าผ่าเผย ถ้าคนคับแคบตีบตันเห็นแก่ได้แก่เอาเป็นคนไปทางแคบ ไปไหนไม่กว้างขวางแหละ ไปที่ไหนแทนที่จะได้รับการสงเคราะห์สงหากับไม่มีใครเหลียวแล นี่ละอำนาจแห่งความตระหนี่ถี่เหนียวความเห็นแก่ได้ของตัวเองนั้นแหละมันดัดสันดานตัวเอง คนไหนไปมีจิตใจอันกว้างขวางไปไหนไม่อดอยากขาดแคลน หากเป็นอยู่ในจิตนี้แหละ พวกกันจำเอา

ไม่มีใครพูดที่จะแม่นยำยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ไม่มีผิดมีพลาดคือศาสดาองค์เอกสอนโลก กิเลสสอนนี้มีตั้งแต่เรื่องหลอกลวงต้มตุ๋นตลอดมา ธรรมนี้สอนอย่างตรงไปตรงมา ให้พวกกันจำเอา วันนี้ก็เอาเท่านั้นละ วันนี้จะว่าเที่ยงถึงจะออกไปบ้านแพง กะว่าเที่ยงออกวันนี้ จะพักสักหน่อยเสียก่อน ที่นี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz